

## BOŽIE POŽEHNANIE ZACHRAŇUJE

Žalm 67: „<sup>2</sup> **Nech nám je Boh milostivý a požehná nás! Nech rozjasní svoju tvár pri nás.**<sup>3</sup> **Aby poznali Tvoju cestu na zemi a Tvoju spásu medzi všetkými národmi.** <sup>4</sup> **Ó Bože, nech Ťa zvelebujú národy, nech Ťa vedia všetky národy!** <sup>5</sup> **Nech kmene plesajú a radujú sa, že spravodlivo spravuješ národy a vodiš kmene po zemi.** <sup>6</sup> **Ó Bože, nech Ťa zvelebujú národy, nech Ťa vedia všetky národy!** <sup>7</sup> **Zem vydala svoju úrodu: požehnáva nás Boh, náš Boh.** <sup>8</sup> **Požehnáva nás Boh, nech sa Ho boja všetky končiny zeme!**“ Amen

Keď počujeme slovo „**požehnanie**“, často si predstavíme zdravie, hojnosť, pokoj, úspech, možno moc, bohatstvo. Ale v skutočnosti – je požehnanie niečo celkom iné. Viete o tom, že aj dnes sme všetci, ako sme tu v kostole, dostali veľké požehnanie? Uvideli a našli ste ho?

Čítala som jeden príbeh od Bruna Ferrera – volá sa JABLKO:

Veľmi bohatý a mocný kráľ v Bengodi (krajina spomenutá v Bocatiovom Decamerone) každé ráno prijímal hold svojich poddaných. A podmanil si všetko, čo sa podmaniť dalo. Bol neskutočne bohatý, mladý, zdravý, mal moc a predsa sa nudil.

Spolu s ostatnými prichádzal každé ráno aj mlčanlivý žobrák. Priniesol kráľovi jablko a potom bez slova odišiel. Kráľ navyknutý prijímať iné dary, vždy prijal žobrákov dar trochu znechuteným gestom, ale len čo sa žobrák obrátil, začal sa mu posmievat' a celý dvor s ním.

Žobráka to neodradilo. Prichádzal každé ráno odovzdať kráľovi svoj dar. Kráľ jablká prijímal a odkladal ich do koša pri tróne. Dával doňho všetky jablká, ktoré mu žobrák s úctou trpezlivo prinášal, až začali z koša vypadávať.

Jedného dňa do vypadnutého jablka zahryzla kráľova obľúbená opica, prudko odplula a hodila ho ku kráľovým nohám. Prekvapený kráľ zbadal v jablku žiarivú perlu. Hneď dal porozkrajovať všetky jablká a v každom z nich našiel perlu. Celý udivený si dal čudného žobráka zavolať.

„Prinášal som ti, pane, tieto dary,“ povedal žobrák, „aby som ti ukázal, že život ti každé ráno ponúka mimoriadny dar, na ktorý zabúdaš a zahadzuješ ho, lebo si ponorený do veľkého bohatstva. Tým darom je každý deň, ktorý sa začína. Deň, ktorý aj tebe, kráľu, dáva možnosť spoznať väčšieho Kráľa, ako si ty.“

**Božie požehnanie totiž nereflektuje len to, aby sme sa mali my dobre, ale má hlbší rozmer – vedie predovšetkým k spoznaniu Pána Boha. On nás požehnáva nie preto, aby sme boli iba pohodlne šťastní, ale aby cez nás zažiarila Jeho milosť pre druhých.**

Byť požehnaným neznamená mať hojnosť, resp. všetkého dostatok, neznamená to byť iba zdravým, nie je to iba dobré postavenie a ani to nie je len pranie materiálnej hojnosti. **Byť požehnaným znamená byť plný túžby po Božej prítomnosti, po tom, aby Jeho tvár žiarila cez nás tomuto svetu. Byť požehnaným znamená nestrácať nádej uprostred ťažkých chvíľ a okamihov v živote. Byť požehnaným znamená vidieť Boží dar v každom novom dni.**

Podľa dnešného Žalmu samotné **požehnanie nie je a ani nemá byť cieľom nášho života, ale má byť prostriedkom k tomu, aby sa Božia milosť a záchrana dostala k iným ľuďom.** Znie to zvláštne, viem. Častokrát máme pocit, že ako dôkaz našej viery potrebujeme dosiahnuť požehnanie, ktoré sa prejaví v tých dobrých daroch. Tak vnímali požehnanie už starí Židia v čase Starej Zmluvy. Bohatstvo, deti, majetok, zdravie, úspech – to všetko bolo vnímané ako prejav Pánom Bohom požehnaného života človeka. Ale to, čo dnes čítame v Žalme nám hovorí trochu niečo iné: „**Nech nám je Boh milostivý a požehná nás! Nech rozjasní svoju tvár pri nás.**<sup>3</sup> **Aby poznali Tvoju cestu na zemi a Tvoju spásu medzi všetkými národmi.**“ (v. 2-3). Požehnanie sa tak stáva, resp.

je predstavené ako Boží plán záchrany, ako Boží prostriedok a zámer pre celý svet. Byť požehnaným tak mení význam – zrazu sa z požehnanie stáva plánom a cestou záchrany pre všetkých ľudí a nielen osobným vlastníctvom Božej priazne. **Božie deti, kresťania, prijímajú Božie požehnanie, aby ho premenili na záchranný proces, na uzdravenie pre tento svet.**

To ale znamená, že potrebujeme prestať byť zahľadení na seba, musíme prestať rozmýšľať egoisticky – mňa Pán Boh požehnal, ale potrebujeme myslieť na iných a to tým spôsobom – že požehnanie nám dané odovzdáme ďalej. Spasenie totiž NIE JE súkromný zážitok, je to pozvanie na cestu svedectva, pozvanie na cestu misie, pozvanie k zvestovaniu evanjelia všetkým ľuďom.

A práve Božie požehnanie je prostriedkom, ako túto misiu, cestu svedectva, realizovať. Dostávame ho preto, aby sme vedeli naplniť Boží zámer s týmto svetom. Pán Boh nás nepožehnáva preto, aby sme žili v komforte, ale aby sme zjavovali tomuto svetu Božiu spravodlivosť, milosť, milosrdenstvo a lásku. A výsledkom požehnanie a predovšetkým, pochopenia jeho skutočnej hodnoty, je vďačnosť, úcta a bázeň pred Pánom Bohom.

Niekoľkokrát sa v žalme spomína túžba po tom, aby všetky národy velebili Hospodina. To je Boží zámer s týmto svetom, to je a bol Boží zámer s každým jedným z nás. Aj my sme súčasťou týchto národov. My sme požehnaní Pánom Bohom aj týmto dňom, aby sme požehnanie v podobe zvesti o Božej láske, odpustení, milosti, niesli ďalej. Len tak sa môžu naplniť slová PJK: „... **a budete mi svedkami ... až do posledných končín zeme.**“ Už ste rozmýšľali, kde sú tie vaše končiny zeme? Modlíme sa a dôverujeme Pánu Bohu aj v tom, že nás povedie aj niekam ďalej, ako len v tom nami poznanom prostredí?

Sme požehnaní dnešným dňom, čo s tým požehnaním urobíme?

*Od zajtra budem smutný, až od zajtra.*

*Ale dnes budem spokojný.*

*Prečo mám byť smutný? Prečo?*

*Preto, že fúka nepriaznivý vietor?*

*Prečo by som mal dnes*

*Bedákať nad zajtrajškom?*

*Možno zajtra bude pekne, možno bude jasno.*

*Možno zajtra bude zasa žiarit slnko.*

*A nebude tu nijaký dôvod na smútok.*

*Od zajtra budem smutný, až od zajtra.*

*Ale dnes, dnes budem šťastný.*

*A každému smutnému dňu poviem:*

*Od zajtra budem smutný.*

*Dnes nie. Dnes som požehnaný. A dám to požehnanie ďalej.*

*(báseň chlapca, ktorá sa našla v gete roku 1941)*

Amen.